

det ærede Medlem generer sig ved mit Selskab, maa jeg jo gaa alene.

Den højtærede Minister mener, at hvis vi gave et saadant Lønningstillæg nu, vilde vi tage Glæden eller Duften og Glansen bort, naar Ministeriet en Gang kom frem med sine Love. Det tror jeg nu ikke, der er nogen Fare for. Jeg tror, at hvis man giver et Løntillæg til saadanne Folk, der have 8—9—1000 Kr., ville de føle en virkelig oprigtig Glæde, og de ville ikke føle sig skuffede, hvis de senere hen faa at vide, at det midlertidige Tillæg, vi have givet i Aar, skulle de ikke miste i Fremtiden. At det bliver permanent, en Ret for dem, vil blot gøre Glæden endnu større. Skulle vi ikke være enige om at glæde dem allerede i dette Aar, da de virkelig sidde i Trang? Det er ikke i mindste Maade min Opgave eller min Lyst at berøve Regeringen Duften eller Glansen, jeg skal saa gerne unde Regeringen alt, hvad der tilkommer den i denne Henseende.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Nej, hvad vi skulle være enige om, var, at vi forandrede Lønningslovene, naar der var Grund dertil, og at man for hver enkelt Etat gav Administrationen Tid til at undersøge Forholdene og stille begrundede Forslag, der passe for denne Etat netop under de forhaandenværende Forhold. Det er det, vi skulle være enige om nu, da vi have Lovgivningsmagten inde i den normale Gænge, denne Fremgangsmaade er nemlig den normale Gænge for Lønningslove. Hvad vi ved Siden deraf skulle være enige om, er: ikke at gentage det Eksperiment, som blev gjort i 1899, hvor vi ikke havde Lovgivningsmagten inde i den normale Gænge, og hvor vi derfor af Hensyn til, at det var umuligt at gennemføre almindelige Lønningslove indenfor en rimelig Tid, paa denne Maade gave midlertidige Lønningstillæg. Det er for øvrigt et Lønningstillæg, som har givet nok af Kvaler i de Aar, det har eksisteret.

Ellinger: Efter de sidste Udtalelser af det ærede Medlem for Rudkøbing (Guldbrandsen) kan man vel vente Ændringsforslag stillede til 2den Behandling med Hensyn til de paagældende Funktio-

nerer. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om hans Stilling overfor Forandring af Procenten er definitiv, eller om der vil være nogen Mulighed for at faa Ministerens Tilslutning til et Forslag om en Forandring i Procenten til anden eller tredie Behandling.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Jeg er af den Mening, at Tinget gjorde baade sig selv, Ministeren, Administrationen og Funktionærene her i Landet en Tjeneste ved at lade dette midlertidige Lønningstillæg blive, som det er, indtil det efterhaanden dør ud af sig selv, naar man ikke ændrer ved det.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

K. M. Klausen: Jeg kan godt forstaa, at for Administrationen vil det være behageligst, at det hele gaar i den gamle Skure, at Procenten ikke forandres. Nu er man jo vant til at regne med disse 12 og 6 pCt., og det holder Administrationen maaske mest af, men for Funktionærene kan jeg ikke tro, at det vil være det behageligste. Jeg kan ikke tro, at Funktionærene skulde have det mindste imod, at Procenten blev forhøjet f. Eks. til 16 og 10 pCt. Den højtærede Minister havde Uret, naar han mener, at vi gøre Funktionærene en Tjeneste ved at lade være at sætte Procenten op netop under de dyre Tider, vi leve under.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Naar jeg nævnedes, at man ogsaa gør Funktionærene en Tjeneste ved at lade Loven blive, som den er, er det i Henhold til den Betragtning, at naar man midlertidig giver en Gave, kan man komme til at udskyde Tidspunktet, da Lovgivningsmagten tager Lønningslovene op til ordinær Behandling, og derved bliver det ogsaa for Funktionærene det bedste i Længden ikke at forandre noget i den foreslaede Lov.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.